

**DOOD
DE KÖNING**

**SANDRONE
DAZIERI**

THRILLER

Eerder

Colomba boog zich over Giltiné heen om haar dood te constateren, terwijl Dante zich woest tot Leo richtte. ‘Dat was niet nodig. Dat was godverdomme nergens voor nodig!’

Leo klikte een nieuw magazijn in zijn wapen en kwam naast Colomba staan. ‘Is ze dood?’

‘Ja.’ God, wat is ze klein, dacht Colomba bij zichzelf. Veel meer dan veertig kilo kon ze niet wegen. ‘Wat was die explosie, Dante?’

‘Een oude vriend van Giltiné heeft geprobeerd haar een vluchtweg te bieden.’

‘En dat was hem bijna gelukt,’ zei Leo, terwijl hij het mes pakte dat Giltiné had laten vallen.

‘Leo, pas op, je besmeurt bewijsmateriaal,’ zei Colomba.

‘O, wat onhandig van me.’

Iets in zijn toon bezorgde Dante koud zweet. ‘Blijf van haar af!’ schreeuwde hij.

Maar het was te laat, want Leo had het mes al in Colomba’s buik gestoken en omgedraaid, waardoor de wond als een mond open kwam te staan.

Colomba viel op haar knieën, liet haar pistool op de grond kletteren, en terwijl ze voelde hoe haar maag in een ijsklomp veranderde, vulden haar handen zich met bloed. Ze zag hoe Leo Dante met een vuistslag tegen de grond werkte en zich daarna over Belyy heen boog. De oude man keek hem aan, niet in staat zich te bewegen vanwege de vreselijke pijn aan zijn kapotte bekken. ‘Laat me leven, dan maak ik je rijk,’ zei hij.

‘*Do svidaniya,*’ zei Leo, en hij sneed Belyys keel door met de onverschilligheid van iemand die een stuk taart afsnijdt.

Dante kroop naar Colomba, die in foetushouding lag, in een zee van bloed. ‘cc,’ zei hij, met tranen in zijn ogen. ‘Niet bewegen. Ik houd druk op je wond. Ik houd druk...’

Leo greep Dante beet en trok hem overeind. ‘Tijd om te gaan,’ zei hij.

Dante voelde het kwik van zijn interne thermometer steeds verder stijgen, Leo’s gezicht werd een donkere vlek aan de rand van een groot videoscherm in Berlijn, en daarna werd hij de voorbijganger die maanden eerder de psychische crisis had veroorzaakt waardoor hij in de Zwitserse kliniek was beland. ‘Jij bent het,’ mompelde hij.

‘Goed zo, boertje,’ zei Leo, terwijl hij net zolang Dantes keel dichtkneep totdat hij het bewustzijn verloor, waarna hij hem op zijn schouders hees.

Het laatste wat Colomba zag, was de hand die Dante naar haar uitstak, over Leo’s rug heen. Ze wilde tegen hem zeggen dat ze hem zou komen redden, dat hij gelijk had gehad over alles en dat ze elkaar nooit meer alleen zouden laten, maar ze zei het alleen in gedachten.

Toen de hulpdiensten arriveerden, net op tijd om haar leven te redden, waren Leo en Dante al verdwenen, en niemand had gezien waarheen.

Het kostte een week lang onderzoek om erachter te komen dat Leo Bonaccorso nooit had bestaan.

Eerste deel

NACHTMERRIES

HOOFDSTUK I

1

Donker.

Dante krijgt geen adem. Het donker drukt op hem als cement, het vermorzelt hem, verbrijzelt zijn botten. Dringt zijn mond binnen, zijn longen. Schreeuwen lukt niet. Bewegen lukt niet, braken ook niet. Opnieuw valt hij weg, en zijn uitgeputte slaap wordt een zwart scherm waarop zijn herinneringen branden. Hij ziet een vrouw in het groen, helemaal onder het bloed. Ze lacht naar hem. Het geluid van een explosie. Het geschreeuw.

Van het geschreeuw wordt hij wakker.

Donker. Donker. Donker. Donker. Donker. Donker. Do...

Licht.

Het duurt maar even, een onmetelijk kort moment. Maar Dante klampt zich eraan vast. Zijn ogen drinken het licht in, hij begint weer te denken. Een beetje. Hij ruikt de geur van hout en stof. Hij denkt aan de explosie die hij heeft gehoord... is er iets op zijn hoofd gevallen? Ligt hij in het ziekenhuis?

De inspanning is te groot. Hij keert terug naar het zwarte scherm. Terug naar de herinneringen. Naar de bebloede vrouw met die rare naam, in die rare ruimte, die lijkt op een discotheek. Aan de vijf kogels die op haar af vliegen. Dante ziet ze zich als slakken door de lucht voortbewegen en haar in de rug raken. Het vlees van de vrouw verandert in pudding, het gezicht wordt vloeibaar, haar glimlach lost op. Op haar linkersleutelbeen en op haar buik groeien twee kleine vulkanen van huid. De vulkanen scheuren open en twee kogels die het hele traject hebben afgelegd komen naar buiten, bloed en botsplinters sproeiend. De vrouw begint voorover te vallen. Achter haar...

Donker.

Dante is wakker, maar hij maakt niet de fout zijn ogen gelijk te openen. Eerst probeert hij zijn lichaam te voelen, het te reconstrueren, ondanks de pijngolven die bij beweging vrijkomen. Hij weet dat hij op zijn rug ligt en dat iets zijn polsen en enkels blokkeert. Hij heeft leer in zijn mond, om zijn heupen zit iets zachts gewikkeld. Verder is hij naakt. Hebben ze hem geïntubeerd? Hoe erg is hij eraan toe? Hij herinnert zich het geluid van een dieselmotor, de vibratie in zijn schedel. Een motorboot. Misschien hebben ze hem daarmee naar het ziekenhuis vervoerd.

Hij probeert zijn handen te bewegen en de pijn in zijn polsen neemt toe. Ze zijn vastgebonden met iets scherp wat in zijn vlees snijdt als hij zich beweegt.

Tiewraps.

De goedkoopste handboeien die er zijn, maar tiewraps behoren niet tot de basisuitrusting van een ziekenhuis. Hij is niet opgenomen. Hij is ergens anders.

Gevangen.

Die paniek brengt hem terug naar de bioscoop van zijn geheugen. De film gaat verder, de vrouw in het groen zet haar val voort waardoor Dante kan zien wat zich achter haar bevindt. Verbrijzelde glazen tussenwanden, felgekleurde plastic meubels, stof, kalkgruis. En lichamen op de grond. Mannen in smoking, vrouwen in avondkleding. Onder het bloed. In zijn hallucinerende staat beseft Dante dat hij deze explosie met eigen ogen heeft gezien. Hij was erbij. Hoelang het geleden is, weet hij niet. En hij weet dat het Venetië is.

Zijn oogleden gaan open, hij is weer in het hier en nu, en vanuit zijn ooghoek, die gevoeliger is voor licht, concentreert hij zich op de lichtbron boven hem. Als hij zijn hoofd heen en weer beweegt ziet hij het wijken, verdwijnen en weer terugkomen. Er zit iets tussen hem en het schijnsel in, wat hij ziet is niet het plafond van een donkere kamer. Iets, dat beseft hij pas op dat moment, wat vlakbij is. Een houten rooster.

Het zijn luchtgaten.

Hij ligt opgesloten in een kist.

2

Langzaam kwam alles weer tot leven na de sneeuwstorm die de Marche had getroffen. Veel dorpjes tussen het gebergte van Monti Sibillini tot aan de steile kliffen van de Conero aan de Adriatische Zee waren geïsoleerd geraakt, en de Bescherming Burgerbevolking moest met helikopters levensmiddelen verspreiden. In die dagen stierven er honderden stuks vee, bevroren onder ingestorte staldaken, in een enkel geval zelfs samen met hun eigenaar.

Hoewel het epicentrum van het noodweer ver weg lag, was ook de lange, onverharde bergweg die het dorp Mezzanotte verbond met de provinciale weg bedolven onder de sneeuw, waardoor de LPG-tankwagen geen toegang had tot het dal om gas te leveren aan de woonhuizen in de heuvels. Eén zo'n woonhuis, helemaal aan het einde van die onverharde weg, boven op een steile rots van tien meter hoog, was een matig onderhouden boerenhuis in grijs steen. Het was eind negentiende eeuw door boeren gebouwd, en door latere generaties uitgebreid en aangepast, vaak zonder te letten op eenheid in stijl. De raamkozijnen verschilden in vorm en kleur, er waren vijf buitendeuren, en elke aanbouw was van een ander bouw materiaal; voor het meest recente deel was beton gebruikt, waarbij de glooiing van de heuvel was gevolgd in plaats van hem uit te graven, en zo had een deel van het huis twee lagen en het andere deel maar een, waardoor dat deel wel iets weg had van een grijze sluitsteen in de heuvel. Door het sneeuwdek op de tuin staken uitgeteerde heesters en woekerplanten die het huis aan het zicht onttrokken.

In de kelder stond de verwarmingsketel, bekrast door de talloze Engelse sleutels waarmee de leidingen waren afgekoppeld om ze te ontkalken. De ketel betrok zijn gas via een leiding die onder de tuin liep naar een ondergrondse tank net buiten de omheining. Dat was een van de tanks die de tankwagen had moeten bijvullen.

Om twee uur 's nachts slurpte de verwarmingsketel het laat-

ste beetje LPG op, vervolgens gaf hij een rochel als die van een oude kettingroker, en sloeg af.

Een vrouw met veranderlijke groene ogen, brede schouders en uitstekende jukbeenderen bleef op bed liggen luisteren naar het getik van de afkoelende radiatoren. Haar naam was Colomba Caselli, vijfendertig jaar oud, en ze was een politierechercheur, maar ze was met verlof sinds een geestverschijning een mes in haar buik had gestoken en Dante Torre, de Man van de Silo, had ontvoerd.

Sindsdien waren er vijftien maanden verstreken.

Niemand had ooit nog iets van hen vernomen.

3

Colomba stond op, zette thee met water uit de waterkoker en een gebruikt theezakje, trok over haar huispak een oude parka aan met een rand Chewbacca-vacht langs de capuchon en stapte naar buiten, waar een bijtende wind haar in het gezicht sloeg. Alles was wit en bevroren en het pad verdween als een spierwitte slang in een melkachtig niets. Het enige wat ze hoorde, was de gillende wind en gekrijs van kraaien.

Colomba trok aan haar capuchon om haar gezicht te beschermen tegen de wolken opstuivend ijspoeder, en strompelde naar het afdak van grijze golfplaat dicht bij het hek; bij elke stap rammelde het doosje lucifers dat ze in de keuken in haar zak had gestoken. Ze had de haard hier nog nooit aangestoken, maar ze wist dat daar onder jaren van schroot en plastic een grote stapel brandhout moest liggen.

Maar voordat ze er was bleef ze opeens staan, tot aan haar knieën verzonken in de sneeuw.

Achter de overdekte houtstapel begon een spoor van voetstappen. Iemand was op de omheining geklommen, had zich aan de andere kant laten zakken en was toen achter het huis verdwenen.

Het lukte Colomba niet om in beweging te komen, zelfs haar hoofd kon ze niet draaien. Ze kon niet stoppen met staren naar

de voetafdrukken die een halve cirkel beschreven in de verse sneeuw, vlak langs de muur.

Haar hand was op weg naar haar wapen, en pas toen ze haar lege zak voelde, schoot haar te binnen dat ze het in de la van haar nachtkastje had laten liggen. Toen ze net uit het ziekenhuis was, nam ze het zelfs mee naar bed, en dan werd ze wakker met de smaak van minerale olie in haar mond. Waarom was ze in godsnaam met die gewoonte gestopt?

Je bent je veilig gaan voelen, hè? klonk een bekende stem in haar hoofd, zo helder dat het leek alsof er iemand achter haar stond.

Haar longen gingen op slot, ze verloor haar evenwicht. Ze viel achterover tussen de skeletachtige takken van een verwilderde rozenstruik. Starend naar de witte hemel kon ze niet anders denken dan dat dit het einde was.

Ze wachtte tot het mes kwam. Of het pistoolschot.

Ze wachtte op de pijn.

Er gebeurde niets.

Langzaam maar zeker kwam Colomba weer bij zinnen. En kreeg ze haar spiertrillingen weer in bedwang.

Ze rolde zich uit de rozenstruik en kwam overeind. Leo Bonaccorso – het spook uit haar verleden – zou nooit een voor haar zichtbaar voetspoor achterlaten. Ze zou hem voor haar neus aantreffen als ze op een ochtend haar ogen opendeed, hij zou haar geluidloos vermoorden in haar slaap.

Tenzij hij iets van plan is. Misschien wil hij me ergens naartoe lokken om...

‘Hou op,’ mompelde ze, boos op zichzelf. ‘Stomme trut.’

Ze keek nog een keer naar de voetafdrukken – die had ze zich niet verbeeld – en rende naar binnen om haar Beretta te pakken. Haar wapen met twee handen vasthoudend volgde ze het spoor van de indringer tot aan het schuurtje achterin dat als rommelhok fungeerde. De grendel was losgetrokken, de deur stond op een kier, binnen in het donker klonk geritsel. Colomba richtte haar pistool. ‘Ik heb je gezien! Handen in je nek en naar buiten komen.’

Er kwam geen antwoord. Het geritsel hield op.

‘Ik tel tot drie. Maak me niet kwaad. Eén. Twee...’

Zonder de drie te noemen zette Colomba de paar passen die haar restten tot aan het schuurtje en duwde met de punt van haar laars de deur in een keer open. Het daglicht gaf het silhouet prijs van een stevige man die tussen de met stofnesten bedekte oude meubels in stond, half verborgen achter de zijkant van een kast, waardoor Colomba alleen zijn rug kon zien.

‘Ik zei dat je naar buiten moest komen!’

Ze deed een stap naar voren: de indringer verschool zich nog verder achter de kast, maar Colomba kon hem nu zien. Hij was stevig, met spieren en vet, en zijn blonde haar leek wel stro. Hij had alleen een oud trainingspak aan en vilten pantoffels. Trillend van angst stond hij met zijn gezicht helemaal in de hoek gedrukt.

‘Wie ben jij? Draai je om, laat je gezicht zien.’

De jongen bewoog niet, en dus was het Colomba die op hem toeliep en een rozig gezicht zonder baardgroei in het zicht kreeg. Hij was hooguit een jaar of achttien, en hij keek in het niets, uitdrukingsloos.

Colomba vroeg zich af of hij altijd zo was of dat hij in shock verkeerde, en liet haar pistool zakken. ‘Wat doe je hier? Ben je verdwaald?’ vroeg ze.

De jongen gaf geen antwoord. Uit het niets begon hij met ongecoördineerde en stramme bewegingen naar de deur te rennen. Vies water spoot op uit zijn sloffen. Colomba greep hem vast. De jongen beet in haar hand, maar zij haakte hem, waardoor hij met zijn gezicht in de sneeuw viel. ‘Kom, hou eens op met dat malle gedoe,’ zei ze. ‘Ik doe je niks, ik wil alleen maar weten wie...’ De woorden bleven steken in haar keel.

Waar de jongen lag, kleurde de sneeuw rood.

4

Colomba knielde neer naast de jongen. Haar eerste paniek had ze bedwongen. Was hij ergens op terechtgekomen? Op een steen? Rondslingerend schroot?

‘Waar ben je gewond? Laat me kijken...’

De jongen draaide zich om en keek haar aan met grote ogen en een verwarde blik.

Hij is in shock, hij zal zo buiten bewustzijn raken door de bloeding. Colomba ritste zijn trainingsjack open.

Het t-shirt eronder was doordrenkt met bloed dat al begon op te drogen.

Zonder acht te slaan op zijn ongearticuleerde gejammer trok ze zijn t-shirt omhoog. Geen verwondingen. Om zeker te zijn dat hij echt ongedeerd was, voelde ze vervolgens ook nog met haar hand. De jongen trok zich terug, maar ze draaide hem gedecideerd op zijn buik en onderzocht zijn rug: ook daar niks te zien, net zomin als op zijn benen.

Colomba fatsoeneerde zijn kleren weer. Dat bloed was niet van hem. Mooi zo.

Mooi? Weet je dat zeker?

Ze hielp hem overeind en de jongen bleef vlak voor haar neus staan zwalken. ‘De volgende keer dat je probeert te ontsnappen reageer ik niet zo aardig als net, oké?’ zei ze. ‘Kom mee naar binnen, voor ik bevries.’

De jongen verroerde geen vin.

‘Naar binnen.’ Colomba wees hem de weg. ‘Daar.’

De jongen volgde het handgebaar niet. Colomba pakte hem bij de arm en negeerde zijn pogingen om los te komen. Ze sleurde hem mee naar de eetkeuken, die de helft van de begane grond in beslag nam: ooit was daar de stal, waarboven de ouderslaapkamer was geplaatst om te profiteren van de warmte van het vee. De muren zaten onder de vlekken en de meubels uit het pre-IKEA-tijdperk zaten onder het stof. Op een keukenkrukje met drie poten stond een draagbare televisie op een nieuwszender, zonder geluid. Colomba zette hem nooit uit.

Ze sloeg een deken om de jongen heen en pakte de draadloze telefoon van de keukenkast om de dichtstbijzijnde politiepост te bellen, maar de lijn was dood, wat haar op zich niet verbaasde. De kabels liepen kilometers lang van boom naar boom naar een vooroorlogse centrale. Een keer spugen was al genoeg om kortsluiting te veroorzaken, dus je kon wel nagaan met zo’n

sneeuwbus. Iedereen die hier woonde had een mobiele telefoon en radio, maar Colomba niet.

Geërgerd keek ze naar de jongen.

Opnieuw probeerde ze hem zijn naam te laten zeggen, maar hij keek haar niet eens aan. Was hij doof? Ze liet een lepel vallen, en hij schrok op. Doof was hij dus niet. Hij luisterde alleen niet.

‘Als je niet wilt praten, moet ik kijken of je iets van papieren bij je hebt. Goed?’ vroeg ze. ‘Wie zwijgt stemt toe.’

De jongen onderging haar onderzoek gelaten, behalve wanneer Colomba contact maakte met zijn huid – dan deinsde hij terug en begon over de plek te wrijven alsof hij zich daar vies voelde. Hij had geen portemonnee of identiteitsbewijs op zak, maar onder de mouw van zijn sweater vond Colomba een armbandje van groen plastic.

Hoi, ik heet Tommy en ik heb autisme. Praten en aangeraakt worden vind ik niet fijn. Als je me vindt, bel dan alsjeblieft dit nummer.

Colomba kon zichzelf wel voor haar kop slaan. ‘Ciao, Tommy. Aangenaam... Sorry dat ik het niet eerder doorhad.’ Ze draaide aan het armbandje en zag dezelfde boodschap in het Grieks. Er waren veel vreemdelingen die hun toevlucht hadden gezocht in de Marchese heuvels, waar het veel goedkoper was dan in het naburige Toscane. Tommy’s ouders hoorden vast bij die groep. Er stond ook een telefoonnummer bij waar ze nu niets aan had, en een adres, een straat in Montenegro op een uur lopen, in normale omstandigheden. Op sloffen, door de sneeuw, zou het wie weet hoelang duren.

‘Hoe ben je hier verzeild geraakt? Was je met iemand die zich heeft bezeerd?’ vroeg Colomba, weer zonder antwoord te krijgen. Ze plofte neer op de bank en voelde zich uitgeput alsof het afgelopen uur een hele dag had geduurd. Ze had zo’n zin om weer naar bed te gaan.

Maar Tommy was er. Met zijn armband.

‘Ik had je beter kunnen laten wegrennen,’ zei ze tegen hem. ‘Dan was je nu het probleem van iemand anders.’

Ze deed haar parka weer aan en ging naar buiten om de

oude Panda 4x4 aan de praat te krijgen. Ze had hem niet meer gebruikt sinds ze drie weken geleden boodschappen had gehaald, maar zodra ze de jumpstarter had aangesloten op de accu, sloeg de motor al aan.

Terwijl ze de motor liet warmdraaien, haalde Colomba de sneeuwkettingen uit de kofferbak en legde die vloekend en met ijskoude handen om de banden. Om de zoveel minuten ging ze naar binnen om een kijkje te nemen bij Tommy, die ineengedoken op de bank zat. Hij had de deken weggeslagen en leek zich niets aan te trekken van de barre temperatuur. Het stond Colomba bij dat dit een van de symptomen was van autisme. Dat had Dante haar verteld.

Toen de banden waren gedaan, trok Colomba Tommy mee naar de auto, waar ze hem op de achterbank vastzette met twee veiligheidsgordels, en toen reed ze in de eerste versnelling het weggetje op.

Haar handen zweetten. Ze reed langs haar eerste buurman, op twee kilometer van waar ze woonde, een rustige man die alleen leefde en bijen hield, en naderde toen de kruising met de provinciale weg. Er hadden nog geen auto's gereden, en ze voelde zich verloren op een andere planeet, een ijsplaneet. Haar ademhaling werd moeizaam, ze kreeg pijn in haar buik en het koude zweet brak haar uit.

Ze trok aan de handrem en stapte uit. Door de sneeuw stapend dwong ze zichzelf rustig in te ademen, haar blik omhoog naar een stukje helblauwe hemel.

Maar ze wist dat er al iets was gebeurd.

5

Tommy sloeg tegen het raampje en Colomba herpakte zich.

'Oké, oké, ik hoor je,' zei ze. Maar Tommy hield niet op, en hij zou er nog de hele rit mee doorgaan. Colomba nam nog een paar diepe teugen ijskoude lucht en ging weer achter het stuur zitten. Op de provinciale weg lag maar een dun laagje sneeuw, de kettingen op het asfalt leken wel machinegeweren. Bij de

splitsing naar Montenegro zag ze voor zich een controlepost van de carabinieri, twee auto's aan beide kanten van de weg en militairen met machinegeweren en rode gezichten van de kou.

Ze trapte op de rem. Tommy gilte en wierp zich plat op de achterbank.

Colomba draaide zich naar hem om. 'Niet bang zijn, Tommy. Er is vast een ongeluk gebeurd,' zei ze, wetend dat zoiets niet heel waarschijnlijk was. 'Wacht hier even, ja?'

Ze sloot de auto met de jongen erin af en liep naar het groepje carabinieri toe. Een van hen was een vrouw met rode krullen, die het niet-bestaande verkeer regelde met een spiegelei in de hand. 'Mevrouw, u moet omkeren. De weg is dicht.'

Colomba las haar insigne. 'Goedemorgen, agent. Wat is er gebeurd?'

'Routinecontrole, mevrouw,' zei de rooie, op de toon van *dat gaat je geen reet aan*. 'U zult moeten omrijden.'

'Misschien kunt u me helpen. Ik heb een jongen gevonden die verdwaald is. Hij heet Tommy Melas. Hij heeft autisme en moet zo snel mogelijk terug naar zijn ouders.'

'Wacht u hier.' De agente rende weg en kwam even later weer terug met een man van ergens in de vijftig, lang en kaal, met een grijs sikje. Hij had een versleten jagerspak aan, maar het was duidelijk dat ook hij een militair was. De man aarzelde een halve tel voordat hij zijn hand uitstak om die van Colomba te schudden. Colomba begreep dat hij haar had herkend. 'Ik ben Adjudant Lupo, bevelhebber van het bureau van de carabinieri te Portico.'

'Colomba Caselli, maar dat wist u al.'

'Waar is uw escorte, *dottorressa*?'

'Die heb ik niet,' zei ze snel. 'Moet u horen, deze jongen is helemaal naar mijn huis komen lopen, hij heeft geluk gehad dat hij niet is doodgevroren, maar het lijkt me goed om een arts naar hem te laten kijken.'

'Uw huis in...'

'In Mezzanotte. Ik heb hem vastgezet in de auto omdat ik bang ben dat hij zich bezeert, maar ook omdat hij bloed op zijn kleren heeft. Veel bloed.'

Colomba wees naar hem. Tommy zat nog steeds in hetzelfde tempo tegen het raam te slaan, hij leek zich nergens van bewust.

Lupo streek over zijn baard en schraapte zijn keel. 'Dottorressa, ik zal het maar meteen zeggen. Tommy's ouders zijn vannacht om het leven gebracht.'

'Och jezus...' bracht Colomba uit.

'Twee uur geleden zijn we opgeroepen, en er is net een opsporingsbevel uitgegaan voor de jongen. Dank u wel, want dit scheelt ons weer werk.'

'Het was toeval.'

'Vindt u het erg om even in de bar te wachten terwijl ik iets voor de jongen regel?' Hij wees naar een winkel vlak voor de bocht. Het was zo'n oude buurtkruidenier die ook dienstdeed als café, zoals je die vaker zag in kleine dorpen. 'Neemt u een kopje koffie en zet het op mijn rekening.'

'Als u vindt dat het nodig is.'

'Dat weet u beter dan ik, denk ik.'

Colomba wist het en deed zoals haar werd gevraagd. Ze bestelde thee met citroen. Ze ging aan het enige tafeltje zitten bij het kleine raam. In de zaak zaten drie oude mannen in het plaatselijke dialect te praten over wat er buiten allemaal gebeurde, de Aziatische barman was druk met zijn telefoon.

In de verte zag ze Tommy op de weg verschijnen, tussen een aantal carabinieri die hem met zachte hand voortduwden. Heel even wist de jongen het groepje te ontvluchten door de vrouwelijke agent op de grond te duwen, maar in plaats van weg te rennen, rende hij naar de ambulance en vloog hij naar binnen. Vanaf daar kon Colomba niets meer zien, tot het moment dat Lupo uitstapte met een zak gevuld met de kleding van de jongen, waarna ze verderging met staren in haar theeglas.

Tien minuten later kwam Lupo binnen en hij nam plaats tegenover haar. 'Het gaat goed met hem,' zei hij.

'Heeft hij familie hier in de buurt?'

'Niet dat wij weten. We brengen hem nu naar een agriturismo in Cartoceto tot zich een betere oplossing aandient.' Hij bestelde een espresso en de barman begon die te bereiden zonder zijn ogen ook maar een moment van de telefoon

af te halen. ‘Hij is meerderjarig, maar hij kan natuurlijk niet op zichzelf wonen.’

Colomba dacht aan de angstige ogen van de jongen. Ze voelde medelijden, een emotie die ze de laatste tijd alleen voor zichzelf had bewaard. ‘Hij was thuis toen de moorden plaatsvonden, neem ik aan.’

‘Dat denk ik ook. En hij is op zijn pantoffels weggerend. Heeft hij iets gezegd toen u hem aantrof?’

‘Nee. Geen boe of bah. Zelfs zijn naam niet. Ik weet niet eens of hij wel kan praten.’

‘Hadden jullie elkaar al eens ontmoet? Kende u zijn ouders?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet, ze lieten zich niet vaak zien.’ Lupo zette zijn leesbril op en ritste zijn jack open. Eronder droeg hij een pullover versierd met sombrero’s en ezeltjes; hij viste een briefje uit zijn borstzakje. ‘Zij heette Teresa, ze kwam uit Turijn. Hij Aristides, hij was Grieks,’ zei hij terwijl hij zijn notities doorliep. ‘Tommy is een zoon uit het eerste huwelijk van de moeder. Achternaam Carabba. Zijn vader is gestorven toen hij vijf of zes was. Nu is hij negentien.’

Colomba stak haar rechterhand op. ‘Bedankt. Maar het gaat me niet aan.’

‘Misschien toch wel.’ Lupo zocht iets op op een wat verouderde iPhone en gaf hem aan haar. ‘Dit is Tommy’s kamer zoals we die vandaag hebben aangetroffen.’

Van de kamer was alleen het hoofdeinde van het bed te zien, en een muur die was volgeplakt met foto’s. Colomba zoomde in en zag dat het foto’s waren van één en dezelfde persoon.

Ze was het zelf.

6

Colomba gaf de telefoon terug zonder iets te zeggen. *Niet weer*, ging het door haar heen. Ze kauwde op het schijfje citroen, met een nog somberder gezicht. Ze had gedacht dat het klaar was met opdringerige aanbidders.

Lupo bestudeerde haar gezicht. ‘U lijkt niet verbaasd, dottoressa.’

‘Sinds het bloedbad in Venetië kent iedereen mijn gezicht. En dan zijn er nog fans van Dante die denken dat ik hem heb laten verdwijnen.’

‘Ja, zoiets heb ik gelezen, geloof ik. Er zijn heel wat idioten op de wereld.’

‘Volgens Dante zeventig procent van de bevolking. En onder het geüniformeerde deel van de bevolking honderd procent,’ voegde ze eraan toe, met een droeve glimlach.

Uit de grimas van Lupo sprak sympathie. ‘Het was vast een mooie figuur, die Torre.’

‘Dat is hij nog steeds,’ schoot Colomba uit. Vervolgens zei ze kalmer: ‘Ik weet niet waar hij is, maar hij leeft.’

‘Natuurlijk, neemt u me niet kwalijk.’ Lupo legde medeleven in zijn glimlach. ‘Volgens de buren praat Tommy niet of nauwelijks, maar als hij wil, dan kan hij zich uitdrukken als een klein kind.’

‘Jullie hebben een specialist nodig. In Rome weet ik een goede, maar hier zou ik niemand kunnen aanraden.’

Lupo glimlachte verontschuldigend. ‘En zou u het in de tussentijd niet zelf willen proberen?’

‘Het was mijn plicht om hem naar iemand toe te brengen die voor hem kan zorgen, en dat heb ik gedaan. Daarmee is het voor mij afgerond.’

‘Die jongen bewondert u, misschien laat hij tegenover u wel iets los, en ieder beetje extra informatie is voor ons heel nuttig.’

Colomba omklemde haar theeglas. ‘Als hij me al iets zou vertellen, zou het geen waarde hebben. Als zijn autisme zo erg is als het lijkt, dan is hij niet rechtsbekwaam.’

‘Maar u zou ons kunnen helpen bij het opsporen van de daders in de moordzaak. Nu u niet meer in actieve dienst bent, heeft u geen toestemming nodig om met Tommy te praten. Ik wel.’

Colomba dacht aan de muur met haar foto’s. Ze zuchtte. ‘Heeft Forensische Opsporing de PD al onderzocht?’

‘Nog niet. En met dit weer weet ik ook niet wanneer ze er kunnen zijn.’